

21216 - Равиши паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод) дар мавриди хоб

савол

Мехоҳам бидонам, чӣ гуна паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод) меҳобид? Оё бар тахти хоб (кат) ё бар замин меҳобид? Ҳангоме, ки хобидан меҳост, дуои муайянеро меҳонд?

Чавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод) гоҳо бар бистар меҳобид, гоҳо бар фарши ҷармин, гоҳо бар бӯрё, гоҳо бар замин, гоҳо бар тахти хоб (кат) бе бистар ва гоҳо бар матои сиёҳ меҳобид.

Аббод ибни Тамим аз амаки худ ривоят кардааст, ки гуфт: Расулуллоҳ (дуруду паёми Аллоҳ бар ў бод)-ро дар масҷид дидам, дар ҳоле ки ба пушт дароз кашида ва яке аз пойҳояшро ба болои пои дигараш гузашта буд. Ривояти Бухорӣ (475) ва Муслим (2100).

Бистари ў ҷармӣ ва даруни он пӯсти дарахти ҳурмо буд. Ў як матои саҳти пашмине дошт, онро ду барбар таҳ карда бар он меҳобид

Мақсад ин аст, ки ў бар бистар хобид ва болои худро бо лиҳоф (кӯрпаи болопӯш) пӯшид. Ба занонаш фармуд: "Дар ҳоле ки ман дар лиҳофи зане аз шумоён будам, Ҷабраил ба наздам наомад, ба ҷуз дар лиҳофи Оиша". Ривояти Бухорӣ (3775).

Болишти ў ҷармӣ ва даруни он пӯсти дарахти ҳурмо буд.

Ҳангоме ки барои хоб ба ҷойгâхи худ медаромад, мегуфт: "Аллоҳумма бисмика аҳё ва амут". (Ба номи Ту, эй Аллоҳ! Мемираму зинда мешавам). Ривояти Бухорӣ (7394).

Кафҳояшро чамъ намуда дар онҳо Қул ҳуваллоҳу аҳад ва Қул аъузу бираб бил фалақ ва Қул аъузу бираббин нос-ро меҳонд, сипас аз сару рӯяш оғоз карда, ба ҳар кучои баданаш дасташ бирасад, кафҳояшро мемолид. Ин амалро се маротиба анҷом медод.

Бар паҳлӯи рости худ меҳобид ва дasti росташро зери рухсораи росташ мегузошт, сипас мегуфт: Аллоҳумма қинӣ Ҷазобака явма табъасу Ҷибодак". (Эй Аллоҳ! Маро аз азобат, дар он рӯзе, ки бандагонатро зинда менамой, нигаҳ дор) Ҳангоме ки ба ҷойгаҳи худ медаромад, мегуфт: "Алҳамду ли-л-лоҳи-л-лаҳи атъамано ва сақоно ва кафоно ва овоно, факам мимман ло кофия лаҳу ва ло муъвия". (Ҳамду сано барои Аллоҳе, ки ба мо хӯроку об дод ва ниёзи моро баровард ва ба мо ҷой дод. Хеле зиёд шахсон ниёзбарор ва ҷойдиҳанда надоранд). Муслим инро зикр кардааст. Инчунин зикр намудааст, ки паёмбар (дуруду паёми Аллоҳ бар ўбод) ҳангоме ки ба ҷойгаҳи худ медаромад, мегуфт:

"Аллоҳумма, рабба-с-самовоти ва рабба-л-арзи ва рабба-л-ъарши-л-ъазими, раббано ва рабба кулли шайъин, фолика-л-ҳабби ва-н-наво ва мунзила-т-тавроти ва-л-инчили ва-л-фурқони, аъузу бика мин шарри кулли зӣ шаррин анта охизун биносиятиҳи. Анта-л-аввалу фалайса қаблака шайъун ва анта-л-охиру фалайса баъдака шайъун ва анта-з-зоҳиру фалайса фавқака шайъун ва анта-л-ботину фалайса дунака шайъун, иқзи Ҷанно-д-дайна ва ағнино мина-л-фақр". (Эй Аллоҳ! Парвардигори осмонҳо ва Парвардигори замин ва Парвардигори Арши бузург, Парвардигори мо ва Парвардигори ҳамаи чиз, шикофандай донаҳо ва ҳастаҳо ва нозилкунандай Тавроту Инчил ва Фурқон, аз бадии ҳар бадкор, ки гирандаи пешонии ў ҳастӣ, ба Ту паноҳ мебарам. Ту аввал ҳастӣ, ки пеш аз Ту чизе нест ва Ту охир ҳастӣ, ки баъд аз Ту чизе нест ва Ту зоҳиру ошкоро ҳастӣ, ки ошкортар аз Ту чизе нест ва Ту ботину пинҳон ҳастӣ, ки пинҳонтар аз Ту чизе нест, қарзи моро адо намо ва моро аз камбағалӣ ба тавонгарӣ бирасон). Ривояти Муслим (2713).

Ва ҳангоме ки аз хоби худ бедор мешуд, мегуфт: "Ал-ҳамду ли-л-лоҳи-л-лаҳи аҳёно баъдамо амотано ва илайҳи-н-нушур". (Ҳамду сано барои Аллоҳе, ки баъди ин ки

моро миронд, зинда гардонид ва зинда шудан ба сӯи ӯст). Ривояти Бухорӣ (6312). Сипас мисвок мекард ва гоҳо даҳ ояти охири сураи Оли Имронро, аз ояти **{Инна фӣ халқи-с-самовоти валарзи ..}** оғоз карда, то охири он меҳонд. (Сураи Оли Имрон: 190 то 200).

Мегуфт: "Аллоҳумма лака-л-ҳамду анта нуру-с-самовоти ва-л-арзи ва ман фиҳинна, ва лака-л-ҳамду анта қаййиму-с-самовоти ва-л-арзи ва ман фиҳинна, ва лака-л-ҳамду анта-л-ҳаққу ва ваъдука-л-ҳаққу ва лиқоука ҳаққун ва ва-л-ҷаннату ҳаққун ва ва-н-нору ҳаққун ва-н-набийюна ҳаққун ва муҳаммадун ҳаққун ва-с-соату ҳаққун.

Аллоҳумма лака асламту ва бика оманту ва Ҷалайка таваккалту ва илайка анабту ва бика хосамту ва илайка ҳокамту, фағfir лӣ мо қаддамту ва мо аххарту ва мо асрарту ва мо аъланту. Анта илоҳӣ, ло илоҳа илло анта". (Эй Аллоҳ! Ҳамду сано барои Ту, Ту нури осмонҳову замин ва ҳар он касе, ки дар онҳо вучуд дорад. Ҳамду сано барои Ту, Ту тадбиркунандай осмонҳову замин ва ҳар он касе, ки дар онҳо вучуд дорад. Ҳамду сано барои Ту, Ту ҳаққӣ ва ваъдаи Ту ҳақ аст ва дидори Ту ҳақ аст ва ҷаннат ҳақ аст ва дӯзах ҳақ аст ва паёмбарон ҳаққанд ва Муҳаммад ҳақ аст ва қиёмат ҳақ аст. Эй Аллоҳ! Ба Ту таслим шудам ва ба Ту имон овардам ва бар Ту таваккал кардам ва ба сӯи Ту баргаштам ва барои Ту душманий кардам ва бо дастури Ту ҳукм кардам, пас гуноҳони гузаштаву оянда ва пинҳону ошкори маро мағфират намо. Ту маъбуди ман, ҳеч маъбуде ба ҷуз Ту вучуд надорад). Ривояти Бухорӣ (1120).

Дар аввали шаб меҳобид ва дар охири он барои намоз бармехест. Гоҳо дар аввали шаб бедорхобӣ карда, онро бо умури мусулмонон сипарӣ менамуд. Чашмонаш меҳобиданду, қалбаш намеҳобид. Ҳар гоҳ меҳобид, то даме, ки худ бедор нашавад, ўро бедор намекарданд.

Ҳар гоҳ шабона дар сафар барои истироҳат бииистад, бар паҳлӯи рости худ меҳобид. Ҳар гоҳ пеш аз субҳ барои истироҳат бииистад, бозуи худро боло бурда, сарашро болои каффи дasti худ мегузошт. Тирмизӣ ҳамин тавр гуфтааст.

Хоби ў мұътадилтарин ва судмандтарин хоб аст. Табион мегүянд, ки
(мұътадилтарин хоб) аз се як қисми шабона рұз, ҳашт соат аст.